

Arrest

nr. 274 889 van 30 juni 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 februari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 april 2022, waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 19 april 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 11 mei 2017 toe op het Belgische grondgebied met een visum vanuit de Verenigde Staten.

1.2. Na een passage in Frankrijk, waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende, diende verzoeker naar België terug te keren waar hij op 7 maart 2018 (ook) een verzoek om internationale bescherming indiende.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 30 april 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna:

de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 24 september 2019 (RvV 24 september 2019, nr. 226 554).

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 14 november 2019 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

1.5. Verzoeker diende op 19 december 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.6. De commissaris-generaal trof op 14 juli 2020 een beslissing waarbij het volgende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 13 april 2021 (RvV 13 april 2021, nr. 252 677).

1.7. Verzoeker diende op 4 augustus 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 10 februari 2022 een beslissing waarbij de in punt 1.7. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 14 februari 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.08.2020 te Sint-Niklaas werd ingediend door (samen met de addenda op 15.10.2020, 02.02.2021, 06.05.2021 en 13.09.2021):

K.(…), C.(…) W.(…) (R.R.: (…))

nationaliteit: Liberia

geboren te (…) op (…)

adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene kwam vanuit de V.S.A. op 11.05.2017 legaal met een visum type C naar België. Betrokkene was op doorreis naar Liberia. Hij verbleef 9 dagen in België tot hij verder reisde naar Frankrijk. Betrokkene diende in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming (VIB) in, maar in het kader van het Dublinakkoord werd betrokkene op 26.02.2018 terug naar België overgebracht.

Hij diende op 07.03.2018 een VIB in, maar de Raad voor Vreemdelingebetwistingen (RVV) weigerde op 24.09.2019 aan betrokkene het statuut van vluchteling en subsidiaire bescherming. Betrokkene werd onderworpen aan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Op 19.12.2019 diende hij voor de tweede keer een VIB in. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen achtte op 14.07.2020 dit verzoek niet-ontvankelijk en in haar arrest van 13.04.2021 verwierp de RVV het beroep van betrokkene tegen deze beslissing.

De duur van de procedures – namelijk anderhalf jaar bij beide aanvragen – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene studeerde biologie en chemie in Liberia. Hij heeft zich ingeschreven aan de Universiteit van Antwerpen voor een tweejarige Engelstalige cursus ‘Master of Chemistry’ op masterniveau (academiejaar 2020/2021). Betrokkene beweert dat hij voldoet aan de inschrijvingsvoorwaarden en dat het in lijn ligt met zijn opleiding in Liberia. Alle kosten zullen worden betaald door de kerkgemeenschap RCCG B. H. te Sint-Niklaas waar betrokkene lid van is. Omdat de opleiding op 21.09.2020 aanvang zal nemen, zou betrokkene niet de tijd hebben om naar zijn thuisland terug te keren. Ook verklaart betrokkene dat hij het voltooiën van de studies hem in belangrijke mate zekerheid zullen geven dat hij tewerkgesteld zal worden

en derhalve een voldoende hoog inkomen kan verwerven, waar door hij nooit ten laste zal vallen van de Belgische sociale zekerheid.

Deze beweringen worden echter niet gestaafd, aangezien uit navraag bij de Universiteit Antwerpen (dd. 24.11.2021) blijkt dat betrokkene zijn inschrijvingsgeld voor het academiejaar 2021/2022 niet heeft betaald en dat hij nog geen enkel studiepuntpunt/opleidingsonderdeel heeft opgenomen. Betrokkene toont dus niet aan dat hij zijn studies verderzet, wat ook impliceert dat de bewering dat hij na het voltooien van zijn studies tewerkgesteld zal worden heel onwaarschijnlijk is.

Dat betrokkene onvoldoende tijd zou hebben om terug te keren naar zijn thuisland aangezien de opleiding reeds op 21.09.2020 een aanvang zouden nemen, kan niet als een buitengewone omstandigheid worden beschouwd. Volgens het administratieve dossier bevindt betrokkene zich sinds 26.02.2018 in België. Indien betrokkene wenste deel te nemen aan een cursus georganiseerd door een Belgische universiteit, had hij ruimschoots de tijd om dit via de gewone procedure in orde te brengen. Het feit dat betrokkene slechts anderhalve maand voor het starten van de opleiding een verzoek om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis indiende en verzuimde om dit eerder te doen, is dan ook geen argument dat zou verhinderen om het verzoek in te dienen via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfplaats van betrokkene in het buitenland.

Bovendien vormt het feit dat betrokkene een cursus volgt of wenst te volgen aan een Belgische universiteit, geen buitengewone omstandigheid daar hij meerderjarig is en dus niet langer school- en/of leerplichtig is. Indien betrokkene dit toch wenst te doen en de nodige bewijzen en documenten kan voorleggen, kan hij op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Verder beweert betrokkene dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Betrokkene beroept zich op de reisbeperking in het kader van de coronacrisis.

Deze reisbeperking kan echter niet worden ingeroepen aangezien de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr. 251314 van 22.03.2021). Bovendien toont betrokkene niet aan dat hij tijdens zijn reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen respecteren, noch dat hij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in zijn land van herkomst. Derhalve kan dit element niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid die verhindert om naar Liberia terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen.

De overige aangehaalde elementen (lid zijn van een kerkgemeenschap met name RCCG B. H. Sint-Niklass, bewijs van woonst, werkwilg is en vrienden en kennissenkring hebben in België, aangetoond met verklaringen en foto's) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr.100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op haar situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven." Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. De aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door verzoeker ingediend bij de burgemeester van zijn verblijfplaats (Sint-Niklaas) op 4 augustus 2020. De beslissing werd door verweerder uiteindelijk pas genomen op 10 februari 2022. In deze tussenperiode (van 4 augustus 2020 tot en met 10 februari 2022) werden er door verzoeker verschillende aanvullingen overgemaakt aan de verwerende partij.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder heeft rekening gehouden met de aanvullingen door verzoeker van 15 oktober 2020, 2 februari 2021, 6 mei 2021 en 13 september 2021:

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.08.2020 te Sint-Niklaas werd ingediend door (samen met de addenda op 15.10.2020, 02.02.2021, 06.05.2021 en 13.09.2021)

De verzoekende partij stelt vast dat verweerder daarentegen geen rekening heeft gehouden met de aanvullingen die werden overgemaakt op 27 augustus 2020 (stuk 3).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing blijkt geeft van een onzorgvuldig oordeel, aangezien geen rekening werd gehouden met de overgemaakte gegevens door verzoeker op 27 augustus 2020 (stuk 3).

Verzoeker merkt op dat het daarbij niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt om zich in de plaats te stellen van het bestuur. De vaststelling dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing zich niet heeft gesteund op de gegevens van het dossier en de daarin vervatte dienstige stukken volstaat om een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel vast te stellen.

De bestreden beslissing schendt hierom artikel 9bis Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

3. Door de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing gewezen op de inschrijving van verzoeker aan de Universiteit van Antwerpen voor de tweejarige Engelstalige cursus "Master of Chemistry" op masterniveau, hetgeen werd aangehaald door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid.

Door verweerder wordt in de bestreden beslissing dit langdurig verblijf evenwel niet aanvaard als "buitengewone omstandigheid" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Door verweerder wordt gesteld als volgt:

Deze beweringen worden echter niet gestaafd, aangezien uit navraag bij de Universiteit Antwerpen (dd. 24.11.2021) blijkt dat betrokkene zijn inschrijvingsgeld voor het academiejaar 2021/2022 niet heeft betaald en dat hij nog geen enkel studiepuntpunt/opleidingsonderdeel heeft opgenomen. Betrokkene toont dus niet aan dat hij zijn studies verderzet, wat ook impliceert dat de bewering dat hij na het voltooien van zijn studies tewerkgesteld zal worden heel onwaarschijnlijk is.

Verweerder houdt kennelijk enkel rekening met het academiejaar 2021-2022, hetgeen onredelijk en onzorgvuldig is. De aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door verzoeker ingediend bij de burgemeester van zijn verblijfplaats (Sint-Niklaas) op 4 augustus 2020. Verzoeker startte derhalve in het academiejaar 2020-2021, zoals verweerder ook in de bestreden beslissing zelf aanhaalt ["Omdat de opleiding op 21.09.2020 aanvang zal nemen"].

Verweerder houdt - zoals blijkt uit de bestreden beslissing - enkel rekening met het academiejaar 2021-2022, waardoor verweerder nalaat zich te baseren de volledige periode van inschrijving van verzoeker bij de Universiteit van Antwerpen. Dit betreft dan ook een onzorgvuldig oordeel. Verzoeker merkt op dat het daarbij niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt om zich in de plaats te stellen van het bestuur. De vaststelling dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing zich niet heeft gesteund op de gegevens van het dossier en de daarin vervatte dienstige stukken volstaat om een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel vast te stellen.

Verzoeker benadrukt bovendien dat uiteindelijk financiële problemen (de opleiding zou worden betaald door zijn kerkgemeenschap RCCG B. H. te Sint-Niklaas, zoals erkend in de bestreden beslissing: "Alle kosten zullen worden betaald door de kerkgemeenschap RCCG B. H. te Sint-Niklaas waar betrokkene lid van is") het voor verzoeker onmogelijk maakte om zijn opleiding verder te zetten. Dit lag buiten de wil om van verzoeker. Ook hiermee wordt door verweerder geen rekening gehouden.

De bestreden beslissing schendt hierom artikel 9bis Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

4. Verzoeker stelt vast dat in de bestreden beslissing het verzoeker wordt verweten dat hij zou hebben "verzuimd" om eerder een aanvraag in te dienen tot machtiging tot verblijf om zijn studies aan te vatten, aangezien hij de aanvraag thans pas indiende op 4 augustus 2020.

In de bestreden beslissing wordt dit verwoord als volgt:

Dat betrokkene onvoldoende tijd zou hebben om terug te keren naar zijn thuisland aangezien de opleiding reeds op 21.09.2020 een aanvang zouden nemen, kan niet als een buitengewone omstandigheid worden beschouwd. Volgens het administratieve dossier bevindt betrokkene zich sinds 26.02.2018 in België. Indien betrokkene wenste deel te nemen aan een cursus georganiseerd door een Belgische universiteit, had hij ruimschoots de tijd om dit via de gewone procedure in orde te brengen. Het feit dat betrokkene slechts anderhalve maand voor het starten van de opleiding een verzoek om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis indiende en verzuimde om dit eerder te doen, is dan ook geen argument dat zou verhinderen om het verzoek in te dienen via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfplaats van betrokkene in het buitenland.

Verweerder miskent vooreerst dat verzoeker op het moment van het indienen van zijn machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, evenals de tijd die hieraan voorafgaat, niet kon terugkeren naar Liberia. Verzoeker diende op 19 december 2019 een (tweede) verzoek tot internationale bescherming in. Deze procedure mondde uiteindelijk uit in een verwerping van het ingediende beroep door verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13 april 2021. Gedurende deze periode was het voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar Liberia, zoals verzoeker bepleitte in de procedure tot internationale bescherming. Verzoeker kon dan ook niet terugkeren naar Liberia omdat zijn verzoek tot internationale bescherming nog in behandeling was (en verzoeker beschermd is tegen een gedwongen verwijdering). In het tegengestelde geval, zou verzoeker bovendien elk belang verliezen bij zijn lopende procedure tot internationale bescherming. Het oordeel van verweerder is dan ook onzorgvuldig en kennelijk onredelijk door hiermee geen rekening te houden.

Verzoeker merkt voorts op dat verweerder het wettelijk criterium van een "buitengewone omstandigheden", in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, schendt door verzoeker te verplichten zijn aanvraag "eerder te doen".

De verzoekende partij herinnert eraan dat de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoeker is vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen. Slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid.

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet stelt hierom als volgt:

"Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet werd ingevoerd om louter dilatoire beroepen snel te kunnen afwijzen (Parl.St. Doe 51-2478/008, p. 10). Dit betekent dat deze elementen die reeds werden ingeroepen niet opnieuw dienen beoordeeld te worden (ratio legis).

A contrario dienen alle andere elementen, dewelke niet onder de toepassing van artikel 9, §2 Vreemdelingenwet kunnen gecatalogiseerd worden, wel in overweging te worden genomen bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, § 1 Vreemdelingenwet. Dit geldt dus ook voor de periode dat verzoekster geen verblijfsrecht had in België.

De stelling van de gemachtigde dat verzoeker zijn aanvraag "eerder" diende "te doen" en dus een tijdsvoorwaarde op te leggen vindt hierin geen steun. Dat verzoeker zijn aanvraag "anderhalve maand voor het starten van de opleiding" zou indienen, kan een "buitengewone omstandigheid" uitmaken. Dit element kan hierom niet worden uitgesloten.

Hierdoor schendt de gemachtigde dan ook artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wijst er bovendien op dat dit oordeel van de gemachtigde miskent dat verzoeker afhankelijk was van de financiering van zijn opleiding door de kerkgemeenschap RCCG B. H. te Sint-Niklaas. Het is door hun uitgesproken steun dat verzoeker zich kon inschrijven aan de Universiteit van Antwerpen. De opleiding zou reeds starten op 21 september 2020, waardoor het inderdaad niet mogelijk was voor verzoeker om voordien nog terug te keren naar Liberia.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Verzoeker merkt op dat zijn langdurig verblijf in België en de binding die hij heeft met België niet op een zorgvuldige manier wordt betrokken in de gemaakte beoordeling door verweerder.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Liberia. Hij werd geboren op 12 december 1989 te Monrovia stad - Bushrod Island - gelegen in Montserrado County. Op 30 april 2015 liet hij zijn naam officieel veranderen naar K.(...) C.(...) W.(...). Verzoeker verzocht op 8 augustus 2017 tot het verkrijgen van internationale bescherming in Frankrijk. Hij werd echter in het kader van de Dublinprocedure doorverwezen naar België, aangezien verzoeker via een visum (afgeleverd door de Belgische ambassade te New York) op 11 mei 2017 naar België was toegekomen. Op 7 maart 2018 diende verzoeker vervolgens een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Er kan dan ook worden vastgesteld dat verzoeker reeds langdurig in België woonachtig is, temeer omdat de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet reeds werd ingediend op 4 augustus 2020. Verweerder beperkt zich er evenwel toe te stellen dat de "duur van de procedures" - de verzoeken tot internationale bescherming - niet als "onredelijk lang" kunnen beschouwd worden, zonder rekening te houden met de duurtijd van het verblijf van verzoeker in België.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. *Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."*

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een aanvulling bij zijn aanvraag die hij op 27 augustus 2020 aan de gemachtigde van de staatssecretaris zou hebben overgemaakt (Verzoekschrift, bijlage 3).

2.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar discretionaire bevoegdheid of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 12 april 2016, nr. 234.348).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen die het aanvragen van de machtiging in België rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.7. Blijkens het administratief dossier had verzoeker in zijn initiële aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 augustus 2020 volgende buitengewone omstandigheden ingeroepen:

"9. Conform de toepasselijke bepalingen, wordt door de verzoekende partij hieronder klaar en duidelijk vermeld welke concrete buitengewone omstandigheden er zijn die hun verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

De verzoekende partij brengt in herinnering dat de beoordeling van deze elementen dient te geschieden overeenkomstig hetgeen in de voorgaande punten werd aangehaald.

10. Verzoeker bezit de nationaliteit van Liberia. Verzoeker heeft een uitgebreide voorgeschiedenis, dewelke reeds gekend is (zie het administratief dossier). Uit de voorgeschiedenis van verzoeker blijkt dat hij een uitgebreide scholing heeft genoten (verzoeker verwijst hiervoor tevens naar de bijgevoegde bewijzen aan huidige aanvraag). Verzoeker herinnert er onder meer aan dat hij in Liberia naar de universiteit ging, alwaar hij onder meer biologie en chemie studeerde. Hij studeerde af in 2014-2015. Hij werkte tevens als leerkracht in verschillende scholen, hetgeen hij deed van 2009 tot 2017.

Verzoeker heeft thans de mogelijkheid om zijn studies voort te zetten aan de Universiteit van Antwerpen voor de opleiding Master of Chemistry op masterniveau. Deze opleiding is voorzien voor twee jaar, is Engelstalig en neemt een aanvang op 21 september 2020. Verzoeker voldoet aan de inschrijvingsvoorwaarden. De opleiding ligt in lijn met zijn eerdere studie- en werkervaring (zie hierboven en in het administratief dossier).

De volledige opleiding en alle kosten die hiermee gepaard gaan, worden door het RCCG B. H. van Sint-Niklaas voldaan. Deze religieuze organisatie, waarvan verzoeker lid is, verstrekt de garantie dat zij zullen instaan voor "the costs (accommodation, transportation, feeding and tuition) through his academic period". Verzoeker wijst erop dat de kosten van de opleiding erg hoog zijn, hetgeen bewijst dat het RCCG B. H. van Sint-Niklaas een groot vertrouwen heeft dat verzoeker zal slagen voor zijn studies. Hieruit blijkt tevens dat verzoeker niet ten laste zal vallen van het Belgische sociale zekerheidsstelsel.

Omdat verzoeker reeds verblijft in België en niet in de mogelijkheid is om vooreerst naar Liberia af te reizen, om de redenen zoals onder meer vermeld in zijn lopend verzoek tot internationale bescherming, wordt door verzoeker huidige aanvraag via de burgemeester van zijn gemeente ingediend. Verzoeker wijst er tevens op dat de opleiding reeds een aanvang zal nemen op 21 september 2020, waardoor de tijd ontbreekt om deze reis te ondernemen. Bovendien dient rekening te worden gehouden met de reisbeperkingen in het kader van de coronacrisis.

Verzoeker wijst erop dat de studies die hij zal volgen in lijn liggen van zijn voorgeschiedenis en hem in belangrijke mate een zekerheid zullen geven dat hij tewerkgesteld kan worden en, derhalve, een voldoende hoog inkomen kan verwerven. Hierdoor kan worden aangenomen dat verzoeker ook nadien, na het aflopen van zijn studies, niet ten laste zal vallen van de Belgische sociale zekerheid.

11. Bovenvermelde feiten dienen tevens betrokken te worden in de beoordeling i.f.v. artikel 8 EVRM, aangezien de verplichting tot het aanvragen van een machtiging tot verblijf in Liberia een inmenging uitmaakt op de beschermde rechten van verzoeker.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt tevens beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, *Khan v Duitsland*, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see Pretty v. the United Kingdom, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-111) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see Mikulic v. Croatia, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-1). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see Miah v. the United Kingdom (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-111) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulic v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-1). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM. Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("*immigrés établis*") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96).

12. Bovenstaande uiteenzetting maakt de situatie van de verzoekende partij bijzonder behartigingswaardig. Dit geldt des te meer nu verzoeker de facto reeds een onderdeel uitmaakt van de samenleving waartoe hij behoort.

De verzoekende partij vraagt dan ook dat omwille van alle bovenstaande omstandigheden dewelke in zijn geheel dienen beoordeeld te worden, zijn verblijfssituatie te regulariseren en buitengewone omstandigheden te aanvaarden.

De noodzakelijke belangenafweging laat immers een zeer groot nadeel zien voor de verzoekende partij, terwijl de belangen van de Belgische Staat amper of zelfs niet worden geschaad.

Gelet op al het bovenstaande komt het in de situatie van de verzoekende partij dan ook bijzonder disproportioneel voor dat hij naar Liberia moet verhuizen voor een (zeer) lange periode.

In deze concrete situatie dienen dan ook buitengewone omstandigheden te worden aanvaard."

Blijkens het administratief dossier vulde verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf verder aan op 15 oktober 2020, 2 februari 2021, 6 mei 2021 en 13 september 2021.

Verzoeker voegde op 15 oktober 2020 informatie toe betreffende de colleges die in het najaar van 2020 aan de Universiteit Antwerpen werden voorzien voor internationale studenten. Op 2 februari 2021 informeerde de raadsman van verzoeker of er reeds een beslissing was genomen. In een aanvulling van 6 mei 2021 benadrukte de raadsman dat de aanvraag betrekking had op de studies van verzoeker, maar ook zijn humanitaire situatie in ogenschouw dient te worden genomen. Tenslotte voegde de raadsman middels een aanvulling van 13 september 2021 een hele reeks foto's en aanbevelingsbrieven toe van vrienden en kennissen.

2.8. In zoverre verzoeker zijn studies in de Engelstalige opleiding '*Master of Chemistry*' aan de Universiteit Antwerpen gedurende het academiejaar 2020-2021 als buitengewone omstandigheid inroept, wijst de gemachtigde van de staatssecretaris op het gegeven dat dit element niet langer actueel is omdat de

studies niet worden verdergezet. Zo wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat het inschrijvingsgeld voor het academiejaar 2021-2022 niet werd betaald en dat hij in dit academiejaar nog geen enkel opleidingsonderdeel heeft opgenomen. Bijgevolg, zo concludeert de gemachtigde van de staatssecretaris, *“toont (betrokkene) dus niet aan dat hij zijn studies verderzet, wat ook impliceert dat de bewering dat hij na het voltooien van zijn studies tewerkgesteld zal worden heel onwaarschijnlijk is”*, waardoor deze studies uiteraard niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard die hem zou beletten de aanvraag via de voor hem bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland in te dienen. Ook de bewering van verzoeker dat hij onvoldoende tijd zou hebben om terug te keren naar zijn thuisland, kan niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, omdat hij *“zich sinds 26.02.2018 in België (bevindt). Indien betrokkene wenste deel te nemen aan een cursus georganiseerd door een Belgische universiteit, had hij ruimschoots de tijd om dit via de gewone procedure in orde te brengen. Het feit dat betrokkene slechts anderhalve maand voor het starten van de opleiding een verzoek om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis indiende en verzuimde om dit eerder te doen, is dan ook geen argument dat zou verhinderen om het verzoek in te dienen via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfplaats van betrokkene in het buitenland.”*

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middel nergens de pertinente vaststelling weerlegt dat het inschrijvingsgeld voor het lopende academiejaar niet werd betaald en dat hij geen enkel opleidingsonderdeel heeft opgenomen. Er ontbreekt dus een concreet bewijs dat ‘lopende’ universitaire studies een buitengewone omstandigheid zouden uitmaken die verzoeker zouden beletten het Belgische grondgebied te verlaten om de aanvraag via de voor hem bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland in te dienen. Na een theoretische uiteenzetting verwijt verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening te hebben gehouden met de aanvulling van de aanvraag die op 27 augustus 2020 zou zijn overgemaakt (Verzoekschrift, bijlage 3) en nagelaten te hebben de volledige periode van inschrijving van verzoeker bij de Universiteit Antwerpen in ogenschouw te nemen.

2.10. Verzoeker dient op dit laatste punt te worden bijgetreden. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad immers vast dat deze aanvulling van 27 augustus 2020 niet in het administratief dossier werd opgenomen en dat hiermee dus geen rekening werd gehouden. De vraag rijst echter of verzoekers belangen werden geschaad doordat met deze informatie geen rekening werd gehouden. De bijlage bij het verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlage 3) betreft een mailbericht van de raadsman waaraan 6 bestanden (in PDF en JPEG-formaat) zouden zijn toegevoegd en waarin volgende zin is opgenomen: *“In bijlage kan u aanvullende documenten aantreffen in verband met zijn opleiding aan de UA.”* De documenten zelf, die dus betrekking hebben op de opleiding, werden niet aan het verzoekschrift toegevoegd. Aangezien achteraf gebleken is dat verzoeker het inschrijvingsgeld voor het academiejaar 2021-2022 niet heeft betaald en in het lopende academiejaar nooit enig opleidingsonderdeel heeft opgenomen, kan deze onzorgvuldigheid nooit aanleiding geven tot de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

In zijn middel betoogt verzoeker dat financiële problemen het voor hem, buiten zijn wil om, onmogelijk maakten de opleiding verder te zetten en meent hij dat geen rekening werd gehouden met de volledige periode waarin hij was ingeschreven aan de Universiteit Antwerpen. Deze elementen doen evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen bewijs voorligt van ‘lopende’ universitaire studies die desgevallend als buitengewone omstandigheid zouden kunnen worden aanvaard. Terloops kan worden gewezen op de overweging uit de bestreden beslissing waarbij wordt gesteld dat *“(…) het feit dat betrokkene een cursus volgt of wenst te volgen aan een Belgische universiteit, geen buitengewone omstandigheid (vormt) daar hij meerderjarig is en dus niet langer school- en/of leerplichtig is. Indien betrokkene dit toch wenst te doen en de nodige bewijzen en documenten kan voorleggen, kan hij op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.”*

2.11. Met betrekking tot de periode die aan de aanvraag om machtiging tot verblijf voorafging, worden in de bestreden beslissing de verblijfshistoriek van verzoeker en zijn procedures inzake internationale bescherming geschetst. Hierbij wordt het volgende gesteld: *“De duur van de procedures – namelijk anderhalf jaar bij beide aanvragen – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).”*

2.12. Waar verzoeker in zijn middel oppert dat wordt miskend dat hij op het ogenblik van het indienen van zijn aanvraag niet kon terugkeren naar Liberia omwille van de procedures inzake internationale bescherming, dient erop te worden gewezen dat het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone

omstandigheden wordt beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de beslissing (cf. RvS 26 februari 2009, nr. 4.069 (c)). Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris artikel 9bis van de vreemdelingenwet schendt door zijn standpunt dat hij de aanvraag 'eerder' moest indienen, kan hij niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt er enkel op gewezen dat verzoekers wens om deel te nemen aan een opleiding, die wordt geuit in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 augustus 2020, terwijl de opleiding reeds op 21 september 2020 een aanvang zou nemen, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. De 'buitengewone omstandigheid' bestaat dan immers uit louter tijdsgebrek, die door verzoeker zelf in het leven wordt geroepen, en is niet te wijten aan een externe oorzaak die het indienen van een aanvraag vanuit het buitenland zou bemoeilijken. In de beslissing werd hierover het volgende gesteld: *"Dat betrokkene onvoldoende tijd zou hebben om terug te keren naar zijn thuisland aangezien de opleiding reeds op 21.09.2020 een aanvang zouden nemen, kan niet als een buitengewone omstandigheid worden beschouwd. Volgens het administratieve dossier bevindt betrokkene zich sinds 26.02.2018 in België. Indien betrokkene wenste deel te nemen aan een cursus georganiseerd door een Belgische universiteit, had hij ruimschoots de tijd om dit via de gewone procedure in orde te brengen. Het feit dat betrokkene slechts anderhalve maand voor het starten van de opleiding een verzoek om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis indiende en verzuimde om dit eerder te doen, is dan ook geen argument dat zou verhinderen om het verzoek in te dienen via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfplaats van betrokkene in het buitenland."* Het gegeven dat verzoeker omwille van zijn procedures inzake internationale bescherming niet eerder kon terugkeren naar Liberia, belet niet dat hij zijn aanvraag op grond van artikel 9bis met het oog op de in het vooruitzicht gestelde studies niet had kunnen indienen gedurende de 2,5 jaar dat hij toen reeds in België verbleef.

2.13. Tenslotte acht verzoeker de beoordeling van zijn langdurig verblijf in België en zijn bindingen met België in het licht van artikel 8 van het EVRM onzorgvuldig. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM het volgende gesteld:

"Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Verder beweert betrokkene dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM."

Specifiek met de door verzoeker overgemaakte gegevens, wordt in de beslissing als volgt gemotiveerd:

"De overige aangehaalde elementen (lid zijn van een kerkgemeenschap met name RCCG B. H. Sint-Niklass, bewijs van woonst, werkwilg en vrienden en kennissenkring hebben in België, aangetoond met verklaringen en foto's) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr.100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Verzoeker verwijt de gemachtigde van de staatssecretaris dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de duur van zijn verblijf in België. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar vaste rechtspraak van de Raad van State waarin wordt toegelicht dat de 'buitengewone omstandigheden' dienen te worden geïnterpreteerd als omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken, waardoor omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 24 oktober 2001, nr.100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). In zijn middel verheldert verzoeker trouwens geenszins hoe de duur van zijn verblijf in België, die ondertussen ongeveer 4,5 jaar bedraagt, de indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de voor hem bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland zou bemoeilijken.

2.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing zou berusten op onjuiste feitelijke en/of juridische overwegingen, noch dat de motieven van de beslissing in kennelijke wanverhouding zouden staan tot het besluit. Verzoeker toont ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er blijkt geen schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN